Sára Júlia

Élünk

Vagyogatunk. Még.
Igaz egyre csendesebben.
Úgy finoman-árván.
Félig.
Szitakötőlét.
Valójában gyáván.
Szárnyszegetten.
Csak a kerítésig.
Óvatosan.
Estig, vagy még egy évig.
Talán egy újabb télig.
Hó alatt.
Jólneveltségünkből ennyi megmaradt.
Újévkor egy kacagást magunkból kivakarunk.
Ha sebet is hagy, viseljük.
Nem zavarunk. Tűrjük.
Vagyogatunk. Még.
Szuszogunk, ordítunk, okoskodunk.
Élünk. Néha elég.
Csepp édesség kiskanálban.
Olykor azt hisszük, kint nyár van.
Van cifra palotánk.
Egy szobában, házban, fészekben, mélygarázsban.
Vagyogatunk. Még.
Csak olyan furcsán csendesek a reggelek.
Vajon hová tűntek az emberek?
A többiek!
Vannak még?
Szobában, házban, fészekben, mélygarázsban?
Zöldablakú cifra palotában?

Vagyogatnak még?
Valahol?
Közepesen? Félig?
A nappali végéig?
Élnek.
Mondta valaki, aki látta is.
Simogatják a padlófűtést, lehasalva.
Négykézláb kúszva, mint megannyi bálna.
Csusszanna vissza mind az anyja hasába!
Kövéren, otrombán, boldogan.
Ha lehetne csalni még kicsit.
De hiába.
Sehol sincs meleg.
Ne hazudjatok cukrot a szánkra!
Adjátok vissza az öleléseket!